16

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΩΜΩΔΙΩΝ

Η
ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΡΙΝΑΛΔΟΥ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ.

Μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

Ὑπὸ Δ. ΜΟΝΔΙΝΟΥ.

Ἐπιδιορθωθεῖσα δὲ, ἐκδίδεται

δαπάναις Ε. Π. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΩΝ

Δωρεά Κ. Ιδιωτικών

23 ΝΟΕ. 19

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ Π. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ καὶ Σ.

Παρὰ τὴν ἀγορὰν τῶν Ἑλλήνων.

1862.

091
;
28.077

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΣΕΛΜΟΣ γέρων Διοικητὴς, πατὴρ τῆς Λουκίνδας.

ΛΟΥΚΙΝΔΑ θυγάτηρ τοῦ Ἀνσέλμου.

ΛΙΖΕΤΑ θαλαμηπόλος.

ΡΙΝΑΛΔΟΣ ἀξιωματικὸς, ἐρᾶ τὴς τῆς Λουκίνδας.

ΓΙΛΟΤΟΣ ὑπηρέτης.

Ἡ Σκηνὴ εἰς Βιλανόβαν.

091
2
28099

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΑΣ

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΡΙΝΑΛΔΟΥ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ.

Δωμάτιον μὲ τέσσαρας θύρας, δύο παράθυρα, ἐν τῶν ὁποίων βλέπει πρὸς τὴν αὐλὴν, θερμάστραν, εἰκόνα τοῦ Ῥινάλδου στρατιωτικῶς ἐνδεδυμένου, πῦρ ἀναμένον, τράπεζαν καὶ καθίσματα.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἡ Λουκίνδα καθημένη ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος.

ΛΟΥΚ. Γλυκεία εἰκὼν τοῦ ἀκριβοῦ μου Ῥινάλδου! Μόνη παρηγορία τῆς πτωχῆς μου ταύτης καρδίας! Καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν θέλω σ' ἐπανίδει πλέον; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι σ' ἔχασα διὰ παντός;

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἡ Λιζέτα καὶ οἱ ἄνω.

ΛΙΖ. (Νὰ τὴν πάλιν ἔμπροσθεν τῆς εὐλογημένης ἐκείνης εἰκόνος κλαίουσα καὶ στενάζουσα. Ἂς τὴν ἀφαιρέσω ἀπὸ τὴν ἔκστασίν της.) Κυρία, ἔχετε τίποτε νὰ μὲ διατάξητε;

ΛΟΥΚ. (*Στενάζουσα*) Τίποτε, ἀκριβή μου, τίποτε.

ΛΙΖ. Καὶ τί, αἰωνίως θὰ στενάζετε; ἀλλ' εἶναι δυνατὸν ἀντὶ νὰ ἡσυχάσητε ὀλίγον, νὰ ἐξακολουθῆτε καταπρωγωμένη πάντοτε ἀπὸ λύπην, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου θὰ σᾶς φέρῃ εἰς τὸν τάφον;

ΛΟΥΚ. Ἄχ! ἀκριβή μου Λιζέτα! ἠξεύρεις.

ΛΙΖ. Τὰ πάντα ἠξεύρω Κυρία μου. Ἠξεύρω, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐραστής σου, προσεκλήθη διὰ Βασιλικοῦ διατάγματος εἰς τὸν πόλεμον ὅταν ἦτον ἕτοιμος νὰ σᾶς νυμφευθῇ· ἠξεύρω ὅτι ἀφοῦ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ σας, θὰ εἶναι τώρα ἓξ μῆνες καὶ ὅτε ἀφοῦ ἐτέθης ὑπὸ κηδεμονίαν τοῦ Μαρκεσίου Ἀνσέλμου τῆς Ῥιπαθέρδης, Κυρίου μου, δὲν ἔλαβες πλέον οὐ-

δεμίαν εἴδησιν· ἀλλὰ διὰ ταῦτα, πρέπει νὰ ἔχητε τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὸς ὑπέκυψεν εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου; Ἡ ἔκθεσις τοῦ θανάτου του δὲν ἔφθασεν ἀκόμη. Παρηγορήθητι, καὶ ἔχετε τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τὸν εἴδετε ταχέως. Τώρα ὅλα τὰ στρατεύματα ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ χειμερινὰ καταλύματά των, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἔχω προαίσθησιν ὅτι εἶναι ὀλίγον μακρὰν, καὶ ὅτι ὅσον οὔπω θὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ κατὰ τὸ στρατιωτικὸν ἔθος αἰφνιδίως.

ΛΟΥΚ. Ἀλλὰ, πῶς νὰ ἐλπίσω τοῦτο, ἀφοῦ εἰς τοῦτον τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκλείσθημεν πρὸ τριῶν μηνῶν, δὲν ἔλαβα οὐδεμίαν εἴδησιν περὶ αὐτοῦ;

ΛΙΖ. Ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί διάβολος ἦλθεν εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Κυρίου νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τὴν διοίκησιν τούτου τοῦ τόπου καὶ νὰ μᾶς φέρῃ μαζῆ του νὰ ζῶμεν εἰς μίαν ἔρημον, μακρὰν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, μὴ λαβὼν ἐκ τῶν ὑπηρετῶν του εἰμὴ μόνον τὸν Γιλότον, ὅστις εἶναι ὁ πλέον ἀνόητος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

ΛΟΥΚ. Ἐννοεῖς λοιπὸν ἐκ τούτου τὴν μεγαλητέραν μου δυστυχίαν. Μάθε ὅτι ὁ Μαρκέσιος μὲ ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ τὸν νυμφευθῶ· αὐτὸς εἶναι ὅστις ὑπηξέρεσεν ὅλας τὰς ἐπιστολὰς τοῦ ἀκριβοῦ μου Ρινάλδου, καὶ μᾶς ὁδήγησεν ἐδῶ διὰ νὰ χάσῃ πᾶν ἴχνος μου, διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὸν λημμονίσω, ἔχων τὴν μάταιον ἐλπίδα πάντοτε, ὅτι θέλω κλίνει εἰς τὰς θελήσεις του.

ΛΙΖ. Ἄχ! γέρων ἄφρων! εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ ἀπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν μία τοιαύτη ἰδέα;

ΛΟΥΚ. Καὶ ὅμως τὴν ἔλαβεν ἀκριβή μου Λιζέτα.

ΛΙΖ. Μὰ τὸν διάβολον! δὲν ἤθελα ποτὲ πιστεύσει ἐν τοιοῦτον πρᾶγμα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Γιλότος καὶ αἱ ἄνω.

ΓΙΛ. (*Ἔσωθεν*) Ἔτ, φῶς, φέξετε λέγω, διάβολε, φῶς γιατὶ δὲν βλέπω.

ΛΙΖ. Ἔρχεται ὁ Κύριος, ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ ὑπηρέτου του.

ΓΙΛ. (*Ἔσωθεν*) Φῶς, λέγω, φῶς.

ΛΙΖ. Ἂν ἤξευρα ὅτι, ἂν δὲν φέξῃ τοῦ Κυρίου του ἤθελε βγά-

λει τὸν λαιμόν του, θὰ ἔσβυνα μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅλα τὰ φῶτα τῆς οἰκίας.

ΓΙΛ. (*Ἐισερχόμενος.*) Εὖγε κυρὰ Λιζέτα, εὖγε. Ἐξελαιμιάσθην φωνάζων, ὀλίγον φῶς διὰ ψυχικὸ, καὶ σὺ μοῦ κάθησαι ἐκεῖ συνομιλοῦσα, χωρὶς νὰ σὲ μέλλῃ.

ΛΙΖ. Τώρα ἤθελα νὰ ἔλθω, ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ αὐθέντης;

ΓΙΛ. Ὁ αὐθέντης δὲν εἶναι ἐνταῦθα, ἀλλ' οὔτε θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπῆτι, τοὐλάχιστον τώρα.

ΛΙΖ. Ἀνόητε! Ἤσουν μόνος καὶ ἔκαμνες τόσην ταραχὴν διὰ νὰ ἔλθω νὰ σοῦ φέξω;!

ΓΙΛ. Νὰ χαθῇς ζῶον! Λοιπὸν ἐπειδὴ ἤμην μόνος δὲν σ' ἔμελλε τίποτε ἂν ἤθελα σπάσει τὰ κόκκαλά μου, ἔ;

ΛΙΖ. Πῶς, Γιλότε, ὁ αὐθέντης δὲν θὰ ἔλθῃ τώρα εἰς τὴν οἰκίαν; καὶ διατί;

ΓΙΛ. Διότι, διότι . . . ἄφισέ με νὰ ἀναπνεύσω μίαν στιγμὴν, διότι ἀπὸ τὸ κρύο δὲν ἠμπορῶ νὰ ὁμιλήσω· ἐκοκκάλιασα.

ΛΙΖ. Χιονίζει ἀκόμη;

ΓΙΛ. Χιονίζει καὶ χιονίζει· ἀλλὰ ὑπομονὴ τὸ χιόνι, κάμνει ἕνας ἀέρας, μία τρεμουντάνα ὁποῦ ἐκοκκάλιασα ἀπὸ τὸ κρύο!!

ΛΙΖ. Μὰ λέγω, ἠμποροῦμεν νὰ μάθωμεν διατί ὁ αὐθέντης δὲν ἦλθε μαζῆ σου;

ΓΙΛ. Διότι εἰδοποιήθη, ὅτι εἰς τὸ πλησίον δάσος εὑρίσκονται πέντε ἢ ἓξ λῃσταί, καὶ ἐκαβαλίκευσεν εὐθὺς, ἐπὶ κεραλῆς ἑνὸς λόχου διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τοὺς συλλάβῃ.

ΛΙΖ. Ὤ! αὐτὸ εἶναι ὡραῖον! ὁ διοικητὴς νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως νὰ συλλάβῃ τοὺς λῃστάς;

ΓΙΛ. Ἀνόητη! ὁμιλεῖς διότι ἔχεις τὸ στόμα καὶ τὴν γλῶσσαν. Δὲν ἐπῆγε διὰ νὰ τοὺς συλλάβῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ δώσῃ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους.

ΛΙΖ. Ἠμποροῦσες νὰ τὸ εἴπῃς προτήτερα, ζῶον.

ΓΙΛ. Ὤ! ἐπὶ τέλους ἀπαιτῶ νὰ μοῦ φέρῃς σέβας· ἔνοιωσες; νὰ μὲ σέβεσαι· ἄλλως . . .

ΛΟΥΚ. Ἔ, φθάνει! ἄκουσον Γιλότε, πότε ἀνεχώρησε;

ΓΙΛ. Θὰ ἦναι τέσσαρες ὧραι.

ΛΙΖ. Καὶ σὺ ποῦ ἤσουν ἕως τώρα;

ΓΙΛ. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ταχυδρομείου, ὅπου μοῦ ἔτυχεν ἓν ὡραῖον περιστατικὸν, μία ὡραία συνάντησις.

ΛΙΖ. Ἔ! ἔ! ἐνόησα· θὰ συναντήθης μὲ καλὸν κρασάκι, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔδωσεν εἰς τὸ κεφάλι.

ΓΙΛ. Καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἦναι· ἀλλὰ φαντάσου ποῖον ἠῦρα εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον;

ΛΙΖ. Ποῖον;

ΓΙΛ Ἕνα ἀδελφόν μου, στρατιώτην τῶν ἐρυθρῶν δραγόνων, τὸν ὁποῖον εἶχα νὰ ἴδω πέντε ἔτη.

ΛΟΥΚ. Στρατιώτην τῶν ἐρυθρῶν δραγόνων;

ΓΙΛ. Ναὶ κυρία, καὶ διατὶ θαυμάζεις;

ΛΟΥΚ. (*Πρὸς τὴν Λιζέταν.*) Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνταγμα τοῦ Ῥινάλδου· ἂν ἠδυνάμην νὰ μάθω τίποτε περὶ αὐτοῦ.

ΛΙΖ. (*Σιωπή· ἂς ἀκούσωμεν καλήτερα, καὶ ἄφησόν με νὰ κάμω*) Εἰπέ μοι Γιλότε; ὁ ἀδελφός σου ἦλθε μόνος; θὰ μείνει ἐδῶ πολὺν καιρόν; καὶ διατί ἦλθεν;

ΓΙΛ. Ἦλθε μὲ τὸν Κύριόν του, ὅστις εἶναι καὶ ὁ λοχαγός του. Πηγαίνει μὲ ὅλαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, θὰ μείνει ἐδῶ ἕως αὔριον, καὶ ἔπειτα θὰ ἀκολουθήσει τὸν Κύριόν του.

ΛΙΖ. Ἔφθασε μὲ τὸν Κύριόν του . . . θὰ μείνει ἕως αὔριον . . . καὶ ἔπειτα θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ Κύριόν του . . . Ποῖος διάβολος δύναται νὰ σὲ ἐννοήσῃ . . . ἐξηγήθητε καλήτερα.

ΓΙΛ. Εἶσαι κουτόβωϊδο! ἰδοὺ ἐξηγοῦμαι καλήτερα· ἀφοῦ ἐγνωρίσθημεν καὶ ἐνηγκαλίσθημεν, ἐκαθίσαμεν νὰ φάμε, καὶ νὰ πιοῦμαι πλησίον τῆς φωτιᾶς. Τρώγωντες καὶ πίνοντες μοῦ ἐδιηγήθη ὅτι ὁ λοχαγός του μόλις ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ διὰ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ἀνεχώρησε δρομαῖος εἰς τὴν πρωτεύουσαν· ὅτι σήμερον τὸ πρωὶ ἔφθασαν ἐδῶ· ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ κυρίου του ἦτον νὰ μὴ μένει στιγμήν· ὅτι τὸ ἄλογον τοῦ κυρίου του ἔσπασε τὸ ποδάρι του, καὶ ὅτι ἐπῆρε ἐκεῖνο τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ ἀκολούθησε τὸ ταξείδιόν του, διατάττων αὐτὸν νὰ φυλάττῃ τὰ πράγματά του ἕως ὅτου εὕρῃ ἄλογον μισθωτὸν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἰδοὺ εὐχαρίστησα τὴν γυναικοπεριέργειάν σου.

ΛΙΖ. Καὶ ὁ ἀδελφός σου τώρα ποῦ εὑρίσκεται;

ΓΙΛ. Καὶ αὐτό! ἀφοῦ ἔφαγεν ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ διὰ νὰ ἦναι ἕτοιμος αὔριον τὸ πρωὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξείδιον.

ΛΙΖ. Εἰπέ μοι ὀλίγον, Γιλότε, θέλεις νὰ κερδίσῃς ἓν τάλληρον;

ΓΙΛ. Σοῦ φαίνεται πρότασις αὕτη δι' ἕνα ὅμοιόν μου;

ΑΙΖ. Διατί;

ΓΙΑ. Διότι τὴν θέλησιν τοῦ νὰ κερδίζω χρήματα τὴν ἔχω ἐκ γενετῆς, καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνω μαζῆ της.

ΑΙΖ. Τόσον τὸ καλλίτερον· λοιπόν, ἡ Κυρία Λουκίνδα, θὰ σοῦ χαρίσει ἓν τάλληρον, ἂν τῆς κάμῃς μίαν χάριν.

ΓΙΑ. Ὅταν ἀρχίζῃ μὲ τρόπους τόσον ὑποχρεωτικοὺς τῆς κάμνω καὶ χίλιας. Ἂς ἀκούσωμεν τί θέλει.

ΑΙΖ. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ σηκώσῃς ἀπὸ τὸ κρεββάτι τὸν ἀδελφόν σου καὶ νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ, διότι θὰ τὸν ἐρωτήσωμεν νὰ μᾶς πληροφορήσῃ μίαν ὑπόθεσιν σπουδαίαν. Τὸν ἀδελφόν σου θὰ τὸν ἀνταμείψωμεν διὰ τὸν κόπον του, καὶ σὺ θὰ κερδίσῃς τὸ τάλληρον, κ' ἐκτὸς τούτου, θὰ σὲ εὔμεθα . . . .

ΓΙΑ. Σιγὰ, σιγὰ, διότι βλέπω μεγάλας δυσκολίας.

ΑΙΖ. Καὶ ποίας;

ΓΙΑ. Πρῶτον ἀπ' ὅλα, ὁ ἀδελφός μου δὲν σηκώνεται βέβαια κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ διὰ νὰ κρυολογηθῇ εἰς μία νύκτα τόσον ψυχρὰν καὶ σκοτεινήν· δεύτερον, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον, ὁ Κύριος μὲ διέταξε νὰ μὴν ἀφήσω κανένα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὑπὸ ποινὴν, νὰ μὲ διώξῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ ἠξεύρετε καλὰ, ὅτι ἐκτελεῖ τὸν λόγον του, καὶ δὲν λείπει ποτὲ ἀφ' ὅ,τι ὑπόσχεται.

ΑΙΖ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κύριον, αὐτὸς δὲν ἐπιστρέφει ἐπὶ τοῦ παρόντος καθὼς εἶπες, καὶ ποῖος ἠξεύρει ἂν ἔλθῃ διόλου ταύτην τὴν νύκτα· ἀλλ' ἂν θέλωμεν νὰ τὸν γελάσωμεν, ἴδου, παρατήρησε, αὐτὸ εἶναι τὸ κλειδὶ τῆς θύρας τοῦ περιβολίου, λοιπὸν ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ τὸν φέρωμεν ἐδῶ χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ οὐδεὶς· ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἀδελφόν σου, προσπάθησον νὰ τὸν πείσῃς, καὶ βεβαίωσέ τον ὅτι θέλομεν τὸν ἀνταμείψει.

ΓΙΑ. Φοβοῦμαι, διότι δὲν θὰ κάμωμεν τίποτε.

ΑΙΖ. Δοκίμασον τοὐλάχιστον. Τὸ τάλληρον σὲ τὸ δίδομεν διὰ τὴν δοκιμὴν τὴν ὁποίαν θὰ κάμῃς διὰ νὰ τὸν φέρῃς, καὶ ἂν σοῦ ἐπιτύχῃ, τὸ διπλασιάζομεν.

ΓΙΑ. Αὐτὰ τὰ τάλληρα . . . αὐτὰ τὰ τάλληρα, τί δὲν κάμνουν, κάμνουν τοὺς ὑπηρέτας νὰ πωλοῦν τὰ χρέη των. Φθάνει, θέλω προσπαθήσει νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, ἀλλ' ἤθελον

νὰ μάθω ἓν πρᾶγμα. Πῶς διάβολο σὺ ἔχεις αὐτὸ τὸ κλειδί;

ΛΙΖ. Ὁ αὐθέντης τὸ λησμόνησεν εἰς τὸ σπῆτι τὸ πρωΐ.

ΓΙΛ. Πῶς εἶναι δυνατὸν, ἐνῷ αὐτός . .

ΛΙΖ. Ἐ διάβολε! Μὴ χάνῃς καιρὸν, κακή σου ἡμέρα.

ΛΟΥΚ. Σὲ παρακαλῶ κ' ἐγὼ, μὴν ἀργοπορεῖς.

ΛΙΖ. Ἐμπρὸς, τρέχα ἀναθεματισμένε.

ΓΙΛ. Ἐ! ἔ! Τὶ διάβολο! σιγὰ, σιγὰ, δαιμονισμένη. Πηγαίνω, κυρὰ Λευκίνδα, ἀλλὰ, ἐ ν τ ῇ ἀ π α λ ά μ ῃ κ α ὶ οὕ τ ω β ο ή σ ω μ ε ν . . . Τὸ τάλληρον ! ! !

ΛΟΥΚ. Νά το! (*τοῦ δίδει τὸ τάλληρον,*) (*ὁ Γιλότος ἀναχωρεῖ.*)

ΛΙΖ. Βλέπεις κυρία, ὅτι εἶχα δίκαιον, ὁποῦ σοῦ ἔλεγα νὰ μὴν ἀπελπίζεσαι, διότι ἐνόσῳ ζῶμεν ἔχομεν ἐλπίδας;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(*Ὁ Ῥινάλδος ἔσωθεν ὑπὸ τοῦ παραθύρου τῆς ἐξοχῆς, μὲ φωνὴν τρέμουσαν, καὶ οἱ ἄνω.*)

ΡΙΝ. Ἄχ! ὁποῖοι καὶ ἂν εἶσθαι, κινηθεῖται εἰς συμπάθειαν δι' ἕνα δυστυχῆ ὅστις πλησιάζει νὰ χαθῇ ἂν δὲν τὸν βοηθήσητε.

ΛΟΥΚ. Ὦ θεέ μου! πόθεν ἔρχεται, πόθεν ἔρχεται αὐτὸ τὸ παράπονον;

ΛΙΖ. Ἐδῶ ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς ἐξοχῆς, ἂν δὲν σφάλλω.

ΡΙΝ. Καὶ ὅμως βλέπω ἓν φῶς . . . Εἶναι δυνατὸν νὰ ἦσθαι τόσον σκληροὶ καὶ νὰ μὴ θέλετε νὰ βοηθήσητε ἕναν ὅστις ἐπικαλεῖται τὴν εὐσπλαγχνίαν σας;

ΛΟΥΚ. Ὦ θεέ μου! Λιζέτα, ἂν ἠδυνάμεθα . . .

ΛΙΖ. Νὰ τὸν βοηθήσωμεν ἴσως; αὐτὸ εἶναι εὐκολώτατον· ἀνοίγωμεν τὴν θύραν, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα, καὶ τὸ πᾶν τελειώνει.

ΛΟΥΚ. Ναὶ, ἀλλὰ δύο γυναῖκες μόναι . . . .

ΡΙΝ. Ὦ θεέ μου ! προβλέπω ὅτι θὰ ἀποθάνω ἕνεκα τῆς σκληρότητος τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν αἰσθάνονται συμπάθειαν διὰ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων.

ΛΙΖ. Ἄκουσον Κυρία, ἀποφάσισον.

ΛΟΥΚ. Καλά· κάμε ὅπως θέλεις. (*ἀναχωρεῖ.*)

ΛΙΖ. Ἀξιόλογα θέλει νὰ πράξῃ τὴν ἐλεημοσύνην· ἀναχωρεῖ καὶ μὲ ἀφίνει μόνην νὰ τὴν ἐκτελέσω. Ἐ! τὸ ἴδιον κάμνει, ἂς

βοηθήσωμεν αὐτὸν τὸν δυστυχῆ· (*εὐγάζει τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὴν τζέπην, τὸ διπλώνει εἰς ἓν χαρτίον τὸ ὁποῖον ἀνάπτει εἰς τὸ φῶς καὶ τὸ ρίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον,*) λάβε αὐτὸ τὸ κλειδὶ, ἄνοιξον ἐκείνην τὴν θύραν, ἀνέβα ἐκείνην τὴν ξυλίνην κλίμακαν, καὶ θὰ σὲ βοηθήσω ὅπως ἠμπορέσω.

ΠΙΝ. Ὁ θεὸς νὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν ἐλεημοσύνην.

ΛΙΖ. Ἔγεινε . . . διὰ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἀρχίζουν νὰ τρέμουν οἱ πόδες μου . . . δὲν ἤθελα . . . Ἔ, τίποτε, θάρρος Λιζέτα. Ἂν θελήσῃ νὰ κάμῃ τὸν ἐράσμιον, εἶμαι ἐξ ἐκείνων ἥτις δύναμαι νὰ τὸν κάμω νὰ μετανοήσῃ.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ὁ Ἀρνάλδος ἔξωθεν καὶ ἡ Λιζέτα.

ΠΙΝ. (*Φαίνεται εἰς τὸ παράθυρον μὲ τὰ μανικοπουκάμισα, ὠχρὸς, τρέμων, καὶ τὴν κώμην ἀνορθωμένην.*) Ἄχ! Κυρία, πόσας εὐχαριστήσεις πρέπει νὰ σοὶ ἀποδώσω.

ΛΙΖ. Ἔ, τίποτε, τίποτε . . . Ἔκαμα ὅτι ἔκαμα, καὶ ἂν δὲν ἤθελα τὸ κάμῃ . . . (*Διάβολε, οἱ πόδες μου τρέμουν περισσότερον.*)

ΠΙΝ. Μὴ θαυμάζεις, Κυρία, ἂν μὲ βλέπῃς εἰς τοιαύτην κατάστασιν· διότι ὁποία καὶ ἂν ἦσαι, καὶ μολονότι εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἀνταμείψω τὴν εὐσπλαγχνίαν σου. Ἀλλὰ, δι' ὄνομα θεοῦ, τελείωσον τὴν ἀγαθοέργιάν σου, συγχωροῦσα νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ ἀναλάβω ὀλίγον ἀπὸ τὸ ψῦχος. Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, θέλω κάμει νὰ μάθῃς τὶς εἶμαι, καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς διὰ τὴν πρᾶξιν σου.

ΛΙΖ. Ἄ! ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τίποτε, διότι ἐδῶ εἴμεθα πολλοί. Εἰς τὴν πλησίον αἴθουσαν εἶναι συναναστροφὴ ἀπὸ πέντε ἄτομα, καθένα μὲ τὸν ὑπηρέτην του. Εἴμεθα πολλοὶ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐκτὸς τούτου, εἶναι καὶ εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου ὁ σκοπὸς, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ οἰκία τοῦ διοικητοῦ αὐτοῦ τοῦ τόπου.

ΠΙΝ. Τόσον τὸ καλήτερον· λοιπὸν, ὦ Κυρία, οὕτω δὲν θὰ ἔχῃς δυσκολίαν νὰ μοῦ ἀνοίξῃς, μολονότι μόνη καὶ ἂν ἦσουν

δὲν ἐτρέχατε κανένα κίνδυνον, μὲ ἄνθρωπον τίμιον, καὶ μάλιστα μὲ ἱππότην.

ΛΙΖ. Ἱππότην! . . Δὲν ἠξεύρω τι νὰ κάμω . . . ὦ! ἂς γίνῃ ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ, τὸ πρῶτον βῆμα ἔγινε, διότι εἰς πᾶσαν περίστασιν εὕμεθα δύο κατὰ ἑνός. Γύρισε δεξιὰ καὶ θὰ εὕρῃς τὴν θύραν.

ΡΙΝ. (*Εἰσέρχεται.*) Ἄχ! Κυρία ὁ θεὸς ἂς σᾶς εὐλογήσῃ. Ἀλλὰ δι' ὄνομα θεοῦ, κράξε κανένα νὰ ὑπάγῃ μὲ ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ τραπεζικὰ νὰ μοῦ εὕρῃ ἕνα σκέπασμα.

ΛΙΖ. Σκέπασμα; . . περιμείνατε μίαν στιγμήν· (τόσον κάμνει, ἔκαμα τὸ περισσότερον, ἂς κάμω καὶ τὸ ὀλιγότερον.) (*ἀναχωρεῖ.*)

ΡΙΝ. Εὔσπλαγχνε οὐρανέ! πόσον σοὶ χρεωστῶ! Ἐγὼ εὑρέθην πλησίον τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἡ εὐεργετική σου χεὶρ, εὐηρεστήθη νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ἡ Λιζέτα μὲ φόρεμα καὶ ὁ ἄνω.

ΛΙΖ. Λάβε, Κύριε, σκεπάσου ἐν τοσούτῳ μὲ αὐτὸ τὸ φόρεμα τοῦ Κυρίου μου, καὶ ἀφοῦ συνέλθῃς ὀλίγον ἀπὸ τὸ ψύχος θέλω φροντίσει καὶ διὰ τὸν στόμαχον.

ΡΙΝ. Σοὶ ἀποδίδω ἐκ νέου τὰς ζωηρωτέρας εὐχαριστήσεις· εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν σου χρεωστῶ τὴν ζωήν μου· ἀλλὰ παρακαλῶ, κράξετε τὸν Κύριον, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ τὸν εἴπω τίς εἶμαι.

ΛΙΖ. Ὁ Κύριος γράφει· οἱ ἄλλοι παίζουν· καὶ δὲν θέλω τώρα νὰ τοὺς συγχίσω· ὁμίλησον μαζῆ μου, καὶ εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ ὁμίλῃς μὲ ὅσους εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν.

ΡΙΝ. Ὅπως θέλεις· ἀλλ' εἰπέ μοι πρῶτον, πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ὁ τόπος.

ΛΙΖ. Βιλανόβα.

ΡΙΝ. Πῶς! εἶναι δυνατόν! ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι πλέον εὐτυχεῖς ἀφ' ὅ,τι ἤλπιζα. Μὴ χάνῃς λοιπὸν καιρὸν καὶ ἂν ἔχῃς κανένα στείλε τον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ταχυδρομείου, εἰπέ του νὰ εὕρῃ ἕνα στρατιώτην τῶν Δραγόνων, καὶ νὰ τὸν διατάξῃ εὐθὺς ἐκ μέρους τοῦ λοχαγοῦ του, νὰ φέρῃ μίαν στολὴν, καὶ χρήματα.

ΑΙΖ. Εἶσθαι λοιπὸν εἷς ἀξιωματικὸς τῶν δραγόνων, ὅστις ἔφθασεν ἐδῶ τὸ πρωΐ, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ταξείδιόν του, καὶ ὅστις διέταξε τὸν ὑπηρέτην του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ αὔριον τὸ πρωΐ.

ΡΙΝ. Ἀφ' ὅ,τι ἀκούω εἶσθαι καλὰ πληροφορημένη περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ πῶς;

ΑΙΖ. Θὰ μάθῃς τὸ πᾶν· ἀλλὰ εἰπέ μοι, ἂν εἶναι συγχωρημένον, πῶς εὑρίσκεσε εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

ΡΙΝ. Ἕνεκα ἑνὸς περιστατικοῦ ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων συμβαίνουν συχνὰ εἰς ὅποιον ταξειδεύει τὴν νύκτα, καὶ δὲν γνωρίζει τοὺς δρόμους.

ΑΙΖ. Πῶς! ἴσως!...

ΡΙΝ. Ἀνεχώρησα ἀπ' ἐδῶ, περὶ λύχνων ἀφᾶς, ἀλλ' ἔχασα τὸν δρόμον καὶ εὑρέθην εἰς ἓν δάσος. Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν κολοφῶνα ἡ δυστυχία μου, γλυστρᾷ ὁ ἵππος μου, καὶ πίπτων, εὑρέθην κατὰ γῆς. Ματαίως ἐπάσχισα νὰ ἐλευθερωθῶ, διότι τὸ θάρρος τοῦ ἵππου μου τὸ ἐμπόδιζεν. Ἐπὶ τέλους ἀπελπισθεὶς ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω βοήθειαν. Τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν πέντε ἢ ἓξ ἄνθρωποι, οἵτινες κατὰ πρῶτον ἐκυρίευσαν τὰ ὅπλα μου, ἔπειτα μὲ ἐλήστευσαν καὶ μὲ ἄφησαν κατὰ γῆς, ἔξω ἑαυτοῦ ἀπὸ τὸν θυμόν, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκδικηθῶ.

ΑΙΖ. Δυστυχῆ Κύριε! ἀπορῶ πῶς δὲν σοῦ ἀφήρεσαν καὶ τὴν ζωήν.

ΡΙΝ. Αὐτοὶ εὐχαριστήθησαν μόνον εἰς τὰ χρήματα, καὶ ἔπειτα ἴσως ἐνόμησαν ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ τοὺς βλάψω, διότι ἐνόμησαν ὅτι εἶχα σπάσει τὸ ποδάριον καὶ μὲ ἄφησαν ν' ἀποθάνω ἂν ὄχι ἀπὸ ἄλλο, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ψῦχος.

ΑΙΖ. Ἀλλὰ πῶς ἔκαμες νὰ ἔλθῃς ἐδῶ;

ΡΙΝ. Ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἀνεχώρησαν ἐσηκώθην καὶ ἤρχησα νὰ τριγυρίζω τὸ δάσος· ἐπὶ τέλους ἴδα φῶς μακρόθεν, ἔτρεξα καὶ εὑρέθην ὑπὸ τὰ παράθυρά σας, παγωμένος ἀπὸ τὸ ψῦχος, καὶ ἂν ἔλλειπεν ἡ βοηθειά σας, ἤμην ἀποθαμένος.

ΑΙΖ. Ἀλλὰ τὰ τραπεζικὰ πῶς δὲν σοῦ τὰ ἀφαίρεσαν;

ΡΙΝ. Ἐζήτουν χρήματα καὶ δὲν ἐφρόντισα παρὰ δι' αὐτά. Λοιπὸν καλὸν κοράσιον, κράξε κανέναν ὑπηρέτην.

ΑΙΖ. Σᾶς ὑπακούω εὐθὺς καὶ ἔπειτα ὑπάγω νὰ σᾶς φέρω κἄτι τι διὰ φαγητόν.

ΡΙΝ. Σᾶς εὐχαριστῶ πάντοτε περισσότερον. (Τί βλέπω! Νὰ ἀπατῶμαι! εἶναι ἡ εἰκών μου!)

ΛΙΖ. Τί ἔχεις Κύριε; τί θωρεῖς μὲ τόσον θαυμασμόν;

ΡΙΝ. (Ὤ! δὲν ἀπατῶμαι βεβαίως, εἶναι ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἐχάρησα εἰς τὴν Λουκίνδα τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου.)

ΛΙΖ. Ὑμεῖς θεωρεῖται μὲ θαυμασμὸν, αὐτὴν τὴν εἰκῶνα.

ΡΙΝ. Εἶναι ἀληθές . . . . ἀλλ' εἰπέ μοι παρακαλῶ, πῶς εὑρίσκεται εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν.

ΛΙΖ. Εὑρίσκεται εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν, διότι εἶναι τῆς Κυρίας μου.

ΡΙΝ. Τῆς Κυρίας σου; Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτὴ νὰ ἔχει τὴν εἰκόνα μου.

ΛΙΖ. Τὴν εἰκόνα σου; εἶναι δυνατόν! (*Λαμβάνει τὸ φῶς καὶ θεωρεῖ τὴν εἰκόνα καὶ τὸν 'Ρινάλδον,*) εἶναι ἀληθὲς, ἀληθές. Ὦ τὶ εὐτυχῆς περίστασις! Μάθε δὲ ὅτι ἐκείνη ἡ εἰκὼν . . . ἡ Κυρία μου πρὸ ὀλίγου . . . Καὶ ἐγὼ τὶ ζῶον ὁποῦ δὲν τὸ ἐννόησα πρότερον . . . . Ἀλλὰ τώρα συγχώρησον, μάθε . . . . Ἀλλ' ὄχι . . . . Πρῶτον αὐτή . . . . . Χαρούμενος, Κύριε . . . . Ὦ εὐτυχισμένη νύξ! . . . Πηγαίνω καὶ ἐπιστρέφω εὐθύς . . . . . Ἄφησε νὰ σοῦ ἀσπασθῶ τὴν χεῖρα . . . . . Τί χαρά! τί εὐχαρίστησις! ὦ Θεέ! ἡ εὐχαρίστησις, ἡ χαρὰ, ἡ ἐλπίς. Δὲν ἠξεύρω οὔτε τὶ λέγω οὔτε τὶ κάμνω.

ΡΙΝ. Αὕτη ἡ γυνὴ ἐτρελάθη; Ἀλλ' αὐτὴ ἡ εἰκών . . . Ἡ κυρία της... Τῇ ἀληθείᾳ οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ποῦ εὑρίσκομαι.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Λιζέτα, Λουκίνδα, 'Ρινάλδος.

ΛΙΖ. Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, Κυρία νὰ εἰδῆτε ποῖον ἐβοηθήσατε.

ΛΟΥΚ. Ποῖον;

ΡΙΝ. Τί βλέπω! Ἡ Λουκίνδα!

ΛΙΖ. 'Ρινάλδε, εἶσαι σύ!

ΛΟΥΚ. Τὸ αἷμά μου τῷ ὄντι μυρμηγκίζει.

ΡΙΝ. Ναὶ ἀκριβή μου Λουκίνδα.

ΣΚΗΝΗ Η'.

Γιλῶτος ἔσωθεν καὶ οἱ ἄνω.

ΓΙΛ. Φῶς, φῶς, γλὰτ' εἶναι ὁ αὐθέντης.

ΛΙΖ. Ὦ δυστυχὴς ἐγώ! εὐθὺς κύριε κρύψου.

ΡΙΝ Διατὶ νὰ κρυφθῶ;

ΛΙΖ. Ἄχ! ἂν τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμη, μὴν ἀρνηθῇς αὐτὴν τὴν χάριν κρύψου δι' ὄνομα Θεοῦ.

ΡΙΝ. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἤθελα νὰ μάθω . . . .

ΛΙΖ. Θὰ τὰ μάθῃς ὅλα μὴ φοβῆσαι

ΓΙΛ. Φῶς λέγω, φῶς· διότι τώρα δὲν εἶμαι μόνος.

ΛΙΖ. Δι' ὄνομα Θεοῦ Κύριε.

ΡΙΝ. Ἂς σᾶς ὑπακούσω (*ἀναχωρεῖ.*)

ΛΙΖ. (*Πέρνει τὸ φῶς καὶ ἀνοίγει.*)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Ὁ Ἀνσέλμος καὶ ὁ Γιλῶτος ὅστις φέρει μίαν στολὴν, σπάθην, πῖλον στρατιωτικὸν, πιστόλια καὶ οἱ ἄνω.

ΓΙΛ. Εὖγε τῷ ὄντι! Τώρα δὲν εἶμαι μόνος καὶ ἦλθες νὰ φέξῃς ὅταν ἤδη εἴχαμεν ἀνέβη.

ΑΝΣ. Τελείωσον πλέον ἀνόητε. Ὑγίαινε Λουκίνδα. Λιζέτα πάρε αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ θέσετε ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ΛΙΖ Τὶ θὰ εἴπῃ αὐτὸ τὸ φορτίον;

ΑΝΣ. Περίμενε καὶ θὰ τὸ μάθῃς. Τί θὰ εἴπῃ, ἡ Λουκίνδα μοῦ φαίνεσε πολὺ μελαγχολική! Ἡ καρδία σου ἴσως σοὶ προσλέγει την σκληρὰν εἴδησιν τὴν ὁποίαν σὲ φέρω.

ΛΙΖ. (Τί θὰ εἴπῃ τώρα αὐτὸς ὁ κόραξ τῶν κακῶν εἰδήσεων;)

ΛΟΥΚ. Ἄ! Κύριε, ἀπατᾶσε, μάλιστα εἶμαι χαρούμενη.

ΑΝΣ. Μοῦ κακοφαίνεται τῇ ἀληθείᾳ νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ τώρα ὁποῦ λέγεις ὅτι εἶσαι ἥσυχος.

ΓΙΛ. Ἄ! ναὶ, εἶναι καλήτερα νὰ δειπνήσωμεν πρῶτα.

ΛΟΥΚ. Ὄχι, εἰπέ μοι τώρα Κύριε.

ΑΝΣ. Καλὰ, ἐπειδὴ τὸ θέλεις σὲ εὐχαριστῶ. Βλέπεις ἐκεῖνα τὰ φορέματα καὶ τὸ ξίφος τὸ στρατιωτικόν;

ΛΟΥΚ. Τὰ βλέπω.

ΑΝΣ. Αὐτὰ ἀνίκουν εἰς τὸν Ῥινάλδον.

ΛΟΥΚ. Εἰς τὸν Ῥινάλδον;!!

ΛΙΖ. Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Ῥινάλδος;

ΓΙΛ Ὠραῖα! Ὁ Ῥινάλδος, εἶναι ὁ Ῥινάλδος.

ΛΙΖ. Ἀλλὰ πῶς, Κύριε, σᾶς ἔτυχον εἰς χεῖράς σας;

ΑΝΣ. Τώρα σοὶ τὰ λέγω ὅλα, ἀλλὰ ἑτοίμασε διὰ τὴν καρδίαν σου κτύπον θανατηφόρον. Συμμορία ληστῶν ἐπεριφέρετο εἰς τὸ δάσος. Ἔλαβον τὴν εἴδησιν· καὶ ἐγὼ ἐπὶ κεφαλῆς οὐχὶ ὀλίγων στρατιωτικῶν ἔτρεξα νὰ τὸν καταδιώξω. Ἔλαβον τὴν τύχην νὰ τοὺς καταλάβω τὴν αὐτὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐφιλονείκουν διὰ τὴν διανομὴν αὐτῶν τῶν φορεμάτων. Τοὺς συλλαμβάνω, τοὺς ἐρωτῶ τίνος ἦτον τὰ φερέματα, καὶ ὁμολόγησαν ὅτι τὰ ἔκλεψαν ἀπὸ ἕναν νέον ἀξιωματικόν, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ πρὸ ὀλίγου εἶχον ληστεύσῃ καὶ φονεύσῃ. Ἐξετάζομεν καλὰ τὴν στολὴν ὅπου εὑρέθη αὐτὸ τὸ θυλάκιον (πορταφόλι) ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ δυστυχῆς ληστευθείς, ἦτον ὁ Ῥινάλδος.

ΓΙΛ. Δυστυχῆ Κύριε. Νὰ ἀπαθάνῃς ληστευμένος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐξοχῆς καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ψῦχος! φαντάσου, θὰ ἐκοκκάλλασε.

ΑΝΣ. Δίδω εὐθὺς διταγὴν νὰ εὕρουν τὸ πτῶμα· στέλλω τοὺς κακούργους ἐκείνους εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἦλθα εἰς τὸ σπῆτι.

ΓΙΛ. Καὶ ἐγὼ ἐν τούτοις στέκω ἐδῶ φορτωμένος σὰν τὸν Γάϊδαρον.

ΑΝΣ. Ἀλλὰ, Λουκίνδα, θαυμάζω πῶς μία τοιαύτη εἴδησις δὲν σὲ ἐπροξένησεν εἰς τὴν καρδίαν σου οἶκτον ἢ θαυμασμόν.

ΛΟΥΚ. Εἶμαι πρὸ πολλοῦ μαθημένη εἰς τὰς δυστυχίας.

ΛΙΖ. Ὦ διαβόλε! αὐτὸ εἶναι ὡραῖον! Φαίνεται ὅτι σοῦ κακοφαίνεται, ὅτι ἡ Κυρία μου δὲν ὠργίσθη ἢ ἐλειποθύμησε. Κάμνει καλὰ νὰ μὴν ἀπελπίζεται. Χαρεῖται, Κυρία, εἶμαι καὶ ἐγὼ τῆς γνώμης σου, ἔσο καλοδιάθετος καὶ σκέφθητι μόνον νὰ ἀποκαταστήσῃς εὐτυχῆ ἐκεῖνον ὅστις τώρα εὑρίσκεται πλησίον σου, ὅστις τὸ ἀξίζει, καὶ ὅστις πρὸ τοσούτου καιροῦ τὸ ἐπιθυμεῖ.

ΛΟΥΚ. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἐμὲ ἡ ἐπιθυμία.

ΑΝΣ. Οἱ λόγοι σου καὶ ἐκεῖνοι τῆς Λιζέτας πολὺ μὲ ἐπιπλήττουν. Λοιπὸν ἀπεφάσισες νὰ παρηγορήσῃς ἐκεῖνον ὅστις τόσον ὑπόφερε καὶ ὑποφέρει δι' ἐσέ. Ἀκριβή μου Λουκίνδα, δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐλπίσω ὅτι δὲν θὰ εἶσαι πλέον μαζή μου τόσον λυπημένη καὶ ὅτι θὰ ἀποφασίσῃς νὰ μὲ νυμφευθῇς;

ΛΟΥΚ. Ἀφ' ὅ,τι σὲ εἶπον, δὲν δύναμαι νὰ σὲ εἴπω περισσότερον.

ΑΝΣ. Εἶναι δυνατόν!

ΓΙΛ. (Ἐννόησα· ἡ Κυρία ἀντὶ νὰ τρελαθῇ μὲ τὴν κάψα, ἐτρελάθη μὲ τὸ κρύο).

ΑΝΣ. Ἀλλ' ὁ Ῥινάλδος ὅστις ἀπόθανεν εἰς τὸ δάσος;

ΛΙΖ. Δὲν τὴν μέλλει τίποτε διὰ τὸν Ῥινάλδον τοῦ δάσους.

ΑΝΣ. Ὤ! ἀνέλπιστος χαρά· εἶμαι μόνος πλησίον σου, ὥστε δὲν δύνανται οἱ λόγοι σου ν' ἀποτείνωνται παρὰ εἰς ἐμέ.

ΓΙΛ. Ὅσον διὰ τοῦτο εἶμαι καὶ ἐγὼ πλησίον.

ΑΝΣ. Ἄ! δι' ὄνομα Θεοῦ, ἀκριβή μου Λουκίνδα, τελείωσον νὰ μὲ παρηγορήσῃς, καὶ εἰπέ.

ΓΙΛ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ, τί παιγνίδι παίζωμεν; μ' ἐπήρετε γιὰ κανένα γάϊδαρο καὶ μ' ἀφήσατε τόσην ὥραν φορτωμένον.

ΑΝΣ. Σιωπὴ ἀνόητε! Λιζέτα· πάρε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, καὶ φυλαξέ το εἰς κανένα μέρος. Αὔριον ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης τοῦ δυστυχοῦς Ῥινάλδου τοῦ τὸ παραδίδωμεν, διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

ΛΙΖ. Εὐθὺς, εὐθύς. Δόσε μέ τα ἀνόητε (*τὰ θέτει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ῥινάλδου.*)

ΓΙΛ. Γιὰ ψυχικὸ, ἀφέντι, ἂς ὑπάγωμεν νὰ δειπνήσωμεν, καὶ ἔπειτα ἔχεις καρὸν ν' ἀρχίσῃς πάλιν τὰς γεροντοτρυφερότητάς σου.

ΑΝΣ Αὐθάδη! ἂς ὑπάγωμεν, ἂν καὶ ἡ Λουκίνδα εἶναι εὐχαριστημένη.

ΛΙΖ Ἐμπρός· τὸ δεῖπνον εἶναι ἕτοιμον. Ἂς ὑπάγωμεν, Κύριε, καὶ ἂς μὴ χάνωμεν καιρόν.

ΓΙΛ. Ὦ νὰ εἶσαι εὐλογημένη! Ἔχω μίαν πεῖνα ὅπου δὲν βλέπω!

ΛΙΖ. Ἀλλὰ δὲν ἔφαγες μὲ τὸν ἀδελφόν σου;

ΓΙΛ. Ἐκεῖνο δὲν ἔφθασε, παρὰ γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν.

ΑΝΣ. Ἐμπρὸς, ἀκριβή μου Λουκίνδα, ἂς ὑπάγωμεν νὰ δειπνήσωμεν (*ἀναχωρεῖ.*)

ΓΙΛ. Τί καλὰ ἔχομε γιὰ δεῖπνο ἀπόψε;

ΛΙΖ. Ἔλα ἐκεῖ καὶ θὰ τὸ μάθῃς. Ἐν τοσούτῳ ὁμιλῶ· δυνατὰ ὥστε νὰ μὲ ἀκούσουν ὅλοι. Σκιὰ ἀνδρίζου· ἔχε μιᾶς στιγμῆς ὑπομονήν. Τί τύχη σὲ ἔκαμε νὰ λάβῃς ὅ,τι ἦτον ἐδικόν σου. Λάβε το λοιπὸν, καὶ μετ' ὀλίγον θέλω εὕρῃ τὸν τρόπον νὰ εὐχαριστήσω τὸν στόμαχόν σου· διότι τὸ πνεῦμά σου θὰ εἶναι πλέον ἥσυχον ἀπὸ πρῶτα. Ἐμπρὸς, Κύριε, ὑπομονὴ, σταθερότης καὶ θάρρος. Ἂς ὑπάγωμεν·

ΓΙΛ. Ἀλλὰ μὲ ποῖον ὁμιλεῖς ἕως τώρα; μήπως σοῦ ἔφυγεν ἡ βίδα;

ΛΙΖ. Ἀνόητε· καὶ δὲν ἠξεύρεις ὅτι ὁ Ῥινάλδος ἀπέθανεν;

ΓΙΛ. Καὶ μὲ τοῦτο;

ΛΙΖ. Εἶναι εἷς ἐξορκισμὸς, διὰ νὰ μὴ φανῇ πλέον ἡ σκιά του καὶ μᾶς τρομάξῃ.

ΓΙΛ. Τότε ἔκαμες καλά· ἀλλὰ δὲν ἤθελα ἐνῷ ἡμεῖς ἐξορκίζομεν τὰ πνεύματα, τὰ δύο σώματα ὅπου εἶναι εἰς τὴν τράπεζαν νὰ τὰ φάγουν ὅλα καὶ νὰ μὴ μείνῃ τίποτε δι' ἡμᾶς.

ΛΙΖ. Μὴ φοβῆσαι, καὶ ἀπόψε θὰ σοῦ δώσω τόσον φαγητὸν, ὥστε νὰ μὴ πεινάσῃς διὰ ἕνα μῆνα.

ΓΙΛ. Εὖγε! ἂς πᾶμε εὐθὺς καὶ θὰ ἴδωμεν ἂν ἔχῃς λόγον.

ΣΚΗΝΗ. Ι'.

Ὁ Ῥινάλδος μὲ στολήν.

ΡΙΝ. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐπῆγαν ὅλοι εἰς τὴν τράπεζαν, ἂν καλῶς ἐννόησα τοὺς λόγους τῆς Λιζέτας· αὐτὴ θὰ μὲ στείλῃ κἄτι τι νὰ φάγω, διότι διὰ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἔχω ἀνάγκην . . ἀλλὰ κάποιος ἔρχεται . . . ἂς ἀπομακρύνωμεν πάλιν, καὶ ἂς εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ ὠφελειθῶμεν πάσης περιστάσεως (*ἀναχωρεῖ.*)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Ὁ Γιλῶτος. . . . . .

Ναὶ, ναὶ, ὅπως θέλεις, πηγαίνω νὰ φάγω εἰς τὴν σάλα. Ἔ, τὸ λέγω ἐγώ· εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸν πρῶτον εἰς τὸν ὕστερον εἶναι ὅλοι τρελλοὶ, ἔζω ἀπὸ ἐμέ. Ὁ αὐθέντης ἀντὶ νὰ τρώγῃ, στενάζει καὶ λυποθυμεῖ διὰ τὴν Λουκίνδα. Ἡ Λουκίνδα καὶ αὐτὴ δεν τρώγει τίποτε, κρυφογελᾶ καὶ θεωρεῖ συχνὰ τὴν Λιζέτα. Ἡ Λιζέτα μοῦ δίδει νὰ φάγω τὸ καλλήτερον φαγητὸν τῆς τραπέζης, καὶ ἐνῷ κάθομαι νὰ τὸ φάγω, μὲ παρακαλεῖ νὰ ἔλθω νὰ φάγω εἰς τὴν σάλαν· ἐγὼ ἐναντιόνωμαι καὶ αὐτὴ μὲ φοβερίζει νὰ μοῦ πάρῃ ὅ,τι μοῦ ἔδωσε. Ὅθεν εἰς τοῦτον τὸν ἐξορκισμὸν ἔπρεπε νὰ κλίνω τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ὑπακούσω. Ὑπομονή. Τοὐλάχιστον θὰ φάγω μὲ περισσοτέραν ἡσυχίαν χωρὶς κανεὶς νὰ μὲ συγχίσῃ. Ἂς ἑτοιμάσωμεν λοιπὸν τὴν τράπεζάν μας,

καὶ ἂς φάγωμεν μὲ ὅλην τὴν ἀνάπαυσιν ἐπειδὴ ηὕραμεν τοιαύτην εὐτυχίαν. Ἂς στρόσωμεν τὸ τραπεζομάνδυλον... ἐδῶ τὸ ψωμὶ, ἐδῶ τὸ μποκάλι καὶ τὸ ποτῆρι . . . καὶ ἐν τῷ μέσῳ τὸ ὡραῖον μου φαγητόν. Τώρα ἂς πάρωμεν μίαν καθῆκλαν' ἀλλὰ πρὶν φάγω θέλω νὰ ζεσταθῶ ὀλίγον.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Ὁ Ῥινάλδος ὅστις χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ ὁ Γιλῶτος, κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τρώγει.

ΓΙΛ. Ὤ! διάβολε! Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ πτωχοῦ Ῥινάλδου ποτὲ ἀξιωματικοῦ. Κύτταξαι, τὶ ὡραῖος νέος! ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ἀπέθανε, καὶ τώρα ἴσως θὰ τὸν ἔφαγαν οἱ λύκοι ἢ οἱ κόρακες, καθὼς ἐγὼ τώρα θὰ φάγω τὸ δεῖπνον μου.

ΡΙΝ. (*Ἐγείρεται, τοῦ παρουσιάζει τὴν σπάθην εἰς τὸ στῆθος καὶ τὸν κάμνει νὰ καθίσῃ προστακτικῶς.*)

ΓΙΛ. (*Τρέμει.*)

ΡΙΝ. (*Τρώγει.*)

ΓΙΛ. (*Θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται.*)

ΡΙΝ. (*Προστάζει τὸν Γιλῶτον νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πίῃ καὶ σβύει τὸ φῶς.*) Ἡ σκιὰ τοῦ Ῥινάλδου σ' εὐχαριστεῖ, ὅστις διὰ μέσου σου ἐχόρτασεν. Χαῖρε. Ἐπιστρέφω εἰς τὰ σκότη (*ἀναχωρεῖ.*)

ΓΙΛ. Ἐλεημοσύνην! βοήθειαν! βοήθειαν! Δὲν ἠξεύρω πλέον εἰς ποῖον κόσμον εὑρίσκομαι . . . βοήθεια! βοήθεια!

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Ὁ Ἀνσέλμος μὲ φῶς, καὶ ὁ ἄνω.

ΑΝΣ. Τί εἶναι; τί κάμνεις ἐσὺ ἐδῶ; διατί εἰς τὸ σκοτάδι;

ΓΙΛ. Διότι δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἔχω φῶς.

ΑΝΣ. Ποῦ θὰ εἴπῃ;

ΓΙΛ. Ποῦ θὰ εἴπῃ, ὅτι ἐγὼ εἶχα ἓν ἀναμένον, ἀλλ' ἡ σκιὰ τοῦ Ῥινάλδου ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ τὸ σβύσῃ.

ΑΝΣ. Γιλῶτε, ἀπ' ὅτι βλέπω, θέλεις ξύλο.

ΓΙΛ. Δὲν ἔλειπε ἄλλο διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ παστόψαρο. Χωρὶς

νὰ φάγω, τρομασμένος ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ νὰ φάγω καὶ ξύλο!

ΑΝΣ. Πῶς; χωρὶς νὰ φᾷς; ἡ Λιζέτα σοῦ ἔδοσε τὸ μερίδιόν σου καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸ μερίδιόν σου.

ΓΙΛ. Καὶ ὁ φίλος ἔφαγε τὸ μερίδιόν μου, καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸ μερίδιόν μου, καὶ ἤθελε καὶ ἄλλο μερίδιον, ἂν ἦτο καὶ ἄλλο μερίδιον . . .

ΑΝΣ. Ἀλλὰ ποῖος φίλος;

ΓΙΛ. Ἡ σκιὰ τοῦ Ρινάλδου.

ΑΝΣ. εἶσαι τρελλός

ΓΙΛ. Ἀλλ' ἂν σοῦ λέγω . . .

ΑΝΣ. Εἶμαι πλέον τρελλὸς ἐγὼ νὰ σὲ ἀκούω . . . πήγενε νὰ κοιμηθῆς, διὰ τὸ καλόν σου.

ΓΙΛ. Ὤ! ταύτην τὴν νύκτα δὲν πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ ἂν πρῶτον ἡ Λιζέτα δὲν κάμει καὶ ἄλλον ἐξορκισμόν.

ΑΝΣ Μὰ τί ἐξορκισμόν;

ΓΙΛ. Ἡ Λιζέτα ἐξορκίζει καὶ λέγει . . . . Σκιὰ ἀνδρίζου καὶ ἔχε φρόνησιν. Ἐγὼ πέρνω τὸ φαγητὸν καὶ ἔρχομαι ἐδῶ. Ἰδοὺ εὐθὺς ἡ σκιὰ ἥτις μὲ θάρρος καὶ χωρὶς φρόνησιν τρώγει τὸν πτωχὸν δεῖπνον μου. Θέλω νὰ φωνάξω καὶ ἡ σκιὰ μὲ ἀπειλεῖ νὰ μὲ φονεύσῃ ἂν φωνάξω. Ἀφοῦ ἔφαγε μ' ἔκαμε νὰ τὴν κεράσω, πίνει εἰς τὴν ὑγείαν μου, μ' εὐχαριστεῖ σβύνῃ τὸ φῶς καὶ ἐπιστρέφει εὐτυχῶς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

ΑΝΣ. Εἶσαι τρελλὸς; τελείωσον αὐτὰς τὰς ἀνοησίας, ἀλλὰ θὰ σὲ κάμω νὰ τελειώσῃς στανικῶς.

ΓΙΛ. Ἀλλὰ τὶ ἀδικία εἶναι αὐτή. Σὲ λέγω ὅτι τὴν εἶδα.

ΑΝΣ. Ποῖαν;

ΓΙΛ. Τὴν σκιὰν τοῦ Ρινάλδου.

ΑΝΣ. τώρα τώρα, βλέπεις, μὰ τὸν οὐρανόν!

ΓΙΛ Σιώπα ἢ ὁρκίζομαι εἰς τὴν γῆν . . . . Λέγε ὅτι θέλεις, ἀλλὰ ὁρκίζομαι ὅτι τὴν σκιὰν τοῦ Ρινάλδου τὴν εἶδα.

ΑΝΣ. Ἀμπερπάνταρε!

ΓΙΛ. Ἀλήθεια.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

Λουκίνδα, Λιζέτα καὶ οἱ ἄνω.

ΛΟΥΚ. Τί ταραχὴ εἶναι αὐτή;
ΛΙΖ. Τί διάβολο ἔχεις ; ἐδαιμονίσθης ;
ΓΙΛ. Φύγε ἀπ' ἐδῶ, καὶ οἱ ἐξορκισμοί σου δὲν ἀξίζουν τίποτε.
ΛΟΥΚ. Τὶ ἐξορκισμοί.
ΑΝΣ. Μὰ τὸν ἀκούς
ΛΙΖ. Τί λέγεις σύ ;
ΓΙΛ Σὺ ἐξόρκισες καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐφάνη.
ΛΙΖ. Ποῖον ἐφάνη ;
ΓΙΛ. Ἡ Σκιὰ τοῦ 'Ρινάλδου.
ΛΟΥΚ. Ὦ Θεέ μου !
ΛΙΖ. Δυστυχεῖς ἡμεῖς;
ΑΝΣ. Ἔ! μὴ δίδετε ἀκρόασιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀνόητον.
ΓΙΛ. Τί ἀνόητον! Σᾶς λέγω ὅτι τὴν εἶδα μοῦ ὁμήλησε, καὶ μὲ ἐφόνευσε.
ΑΝΣ. Δὲν θέλεις νὰ τὴν τελειώσῃς.
ΓΙΛ. Ὦ! τὸ ἀληθὲς εἶναι ἀληθὲς, καὶ ἐγὼ ἕως ὅτου ζῶ, πάντοτε θὰ λέγω, ὅτι τὴν εἶδα τὴν σκιὰν τοῦ 'Ρινάλδου
ΑΝΣ. Καὶ ἐγὼ ἂν δὲν τὴν τελειώσῃς, θὰ σοῦ σπάσω τὰ κόκκαλα μὲ τὴν ῥάβδον, καὶ θὰ σὲ διώξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου εὐθύς.
ΓΙΛ. Τότε δὲν βλέπω τὴν σκιὰν τοῦ 'Ρινάλδου.
ΑΝΣ. 'Ακόμη ἀκολουθεῖς ;
ΛΙΖ. (*εἰς τὴν Λουκίνδα*) βοηθησέ με καὶ μὴν ἀμφιβάλλης Ἐμπρὸς κάμε θάῤῥος. Ὁ Κύριος Ἀνσέλμος εἶναι ἄνθρωπος συγκαταβατικός, σὲ ἀγαπᾷ καὶ δὲν θὰ σοῦ ἀρνηθῇ μίαν χάριν, ἥτις ὅλως διόλου δὲν τὸν βλάπτει.
ΑΝΣ. Τί ἐστάθη; Τί θέλεις ἀκριβή μου Λουκίνδα ;
ΛΟΥΚ. Ἐὰν ἔχω θάῤῥος. εἰπέ το εἰς τὴν Λιζέτα.
ΛΙΖ. 'Εμπρός τὸ λέγω ἐγώ. Μάθε, Κύριε, ὅτι ὅταν ὁ Μακαρίτης 'Ρινάλδος τὴν ἄφησε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον. Ἔκαμαν ἀλληλοδιαδόχως ἕνα ὅρκον, καὶ εἶναι ὅτι, ἂν ἤθελε

κανεὶς ἐξ αὐτῶν ἀποθάνῃ νὰ θέσῃ ὁ ἄλλος εἰς τὸν τάφον του ἓν συμβόλαιον γάμου. Ἰδέα τρελλὴ ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ ἔταξαν πρέπει νὰ τὸ ἐκτελέσουν

ΓΙΛ. Ὤ! καὶ ἰδοὺ τὸ διατὶ μοῦ ἐφάνη ἡ Σκιὰ τοῦ Ῥινάλδου, ἀλλ' ἤθελα νὰ μάθω ἓν πρᾶγμα. Τὶ ἔχω νὰ κάμω εἰς τοὺς ὅρκους ; τί ἔκαμα ἐγὼ εἰς τὸν Ῥινάλδον ἐξ αἰτίας του νὰ μείνω νιστικὸς, καὶ νὰ ἀποθάνω σχεδὸν ἀπὸ τὸν τρόμον

ΛΙΖ. Τοῦτο θὰ τὸ μάθῃς ὅταν παρουσιασθῇ πάλιν.

ΓΙΛ Ὤ ἂς μὴν κουράζεται τὴν ἀπαλάττω. Δὲν εἶμαι περίεργος καὶ δὲν θέλω νὰ μάθω.

ΛΙΗ. Λοιπὸν Κύριε, τὶ σκέπτεσαι; θὰ εὐχαριστήσῃς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.

ΑΝΣ. Θὰ σκεφθῶ . . . . . ναί . . . . . εἶναι πρᾶγμα . . . θέλω σὲ εὐχαριστήσει καὶ αὔριον θὰ συντάξω συμβόλαιον.

ΛΟΥΚ Τὶ αὔριον; καὶ ἔχεις καρδίαν νὰ μὲ κάμῃς νὰ περάσω μίαν νύκτα ἀνήσυχον.

ΛΙΖ. Τὸ πᾶν εἶναι, ὅτι τὸν πρῶτον τὸν ὁποῖον θὰ βασανίσῃ ἡ σκιὰ εἶναι ὁ Γιλότος, διότι φαίνεται ὅτι τὸν ἔβαλε εἰς τὸ μάτι·

ΓΙΛ. Ἀλλὰ κύτα τὶ ἀδικία.

ΛΙΖ. Ἐμπρὸς Κύριε.

ΑΝΣ. Λοιπόν, ὄχι διότι πιστεύω τὰ φαντάσματα, εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

ΛΟΥΚ Ὤ πόσον σ' εὐχαριστῶ.

ΛΙΖ. Εὖγε αὐθέντα.

ΓΙΛ Συγχωρᾶτε.

ΑΝΣ. Ποῦ ὑπάρχει.

ΓΙΛ Εἰς μαγειρίον.

ΑΝΣ. Διατί;

ΓΙΛ Διότι εἶμαι τόσον τυχερὸς. Καὶ σὺ ἠξεύρῃς τόσον ἐλίγον νὰ γράφῃς ὥστε ἂν τὸ γράψιμον δὲν εἶναι κατὰ τὴν γνώμην τῆς σκιᾶς τοῦ Ῥινάλδου, θὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ θὰ τὰ βάλῃ πάλιν μὲ ἐμέ.

ΑΝΣ. Ἔλα ἐδῶ ἀνόητε, θέλω νὰ ἴδω ἂν δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ κάμω νὰ μὲ ὑπακούσῃ ἓν ζῶον ὡσὰν καὶ ἐσέ.

ΓΙΛ· Ἀλλ' ἐάν. . . . . .

ΑΝΣ Σιωπὴ, ἢ σοῦ σπῶ τὸ κεφάλι (*πρὸς τὴν Λουκ.*) Πῶς θέλεις νὰ γράψω.

ΛΟΥΚ. Ἄς ὑπαγορεύῃ ἡ Λιζέτα.

ΚΙΖ. (*ὑπαγορεύουσα*) Ὑπόσχομαι, καὶ ὑποχρεοῦμαι ὁ ὑποφαινόμενος, νὰ συγκατανεύσω χωρὶς ἐξαίρεσιν, μάλιστα ὑποχρεοῦμαι ἀκόμη νὰ μεταχειρισθῶ πᾶν μέσον διὰ νὰ ἐκτελεσθῶσιν οἱ γάμοι. . . . . τῆς Λουκίνδας Ῥεμὸδ . . . . μετὰ τοῦ Κόμητος Ῥινάλδου Καραβίλα.

ΑΝΣ. Ἀλλὰ τί ἔχω νὰ κάμω ἐγώ;

ΛΙΖ. Ἐξακολούθησον, πηγαίνει ἐξαίρετα.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

Ὁ Ρινάλδος καὶ οἱ ἄλλοι.

ΓΙΛ. Νά την, νά την.

ΑΝΣ. Τί πρᾶγμα;

ΓΙΛ. Τίποτε, τίποτε.

ΛΙΖ. Γράψε, Κύριε, μὴν ἀκούεις ἐκεῖνον τὸν τρελλόν.

ΑΝΣ. Ὑπαγόρευσον (τί πειράζει ὁ Ρινάλδος ἀπέθανε, καὶ τὸ συμβόλαιον μένει εἰς χεῖρας μου.)

ΓΕΛ. Ἄ! ἄ! ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν ἠπατήθην, καὶ ὅτι τὴν εἶδον.

ΑΝΣ. Τί πρᾶγμα;

ΓΙΛ. Ἐκεῖνο ὁποῦ . . . ἔ! τίποτε, τίποτε, διόλου.

ΛΙΖ. Δι' ὄνομα θεοῦ, κύριε, πρόσεχε εἰς ἐμέ.

ΑΝΣ. Ἀλλὰ δὲν ἀκούεις αὐτὸν τὸν ἀνόητον; τὸ κάμνει ἐπίτηδες διὰ νὰ μᾶς συγχίζῃ . . . Ἐπὶ τέλους, ἔπειτα ἀπὸ τὸν Ρινάλδον τῆς Καραβίλας τί ἄλλο θὰ προσθέσω;

ΛΙΖ. Πρὸς βεβαίωσιν ὑπογράφω.

ΑΝΣ. Καὶ ἔπειτα ποῖος θὰ ὑπογράψει;

ΛΙΖ. Πρῶτον ὑμεῖς καὶ ἔπειτα ἡ κυρία.

ΑΝΣ. Καὶ διατί ἐγώ;

ΛΙΖ. Διότι εἶσαι κηδεμὼν καὶ ἐπέχεις τόπον πατρός.

ΑΝΣ. Καὶ τί μὲ τοῦτο;

ΛΙΖ. Καὶ μὲ τοῦτο τὸ συμβόλαιον δὲν ἔχει ἰσχὺν χωρὶς τὴν ὑπογραφήν σου.

ΑΝΣ. Ἀλλὰ τί ἐπεμβαίνω ἐγὼ εἰς μίαν ἰδιωτικὴν ὑπόσχεσιν.

ΓΙΛ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅπου ἐμβῆκα ἐγὼ καὶ ἔμεινα χωρὶς ὕπνον.

ΑΝΣ. Θὰ τελειώσῃ ναὶ ἢ ὄχι . . . . Ἀλλ' ἐγὼ δὲν εὑρίσκω ἀναγκαῖον,

ΛΟΥΚ. Ἂν δὲν τὸ κάμῃς θ' ἀποθάνω.

ΑΝΣ. Ἐμπρὸς. ἐμπρὸς, μὴ ἀνησυχῆς. Ἰδοὺ ὑπογράφω εὐθὺς. Ἐγὼ Μαρκέσιος Ἀνσέλμος τῆς Ῥιπαβέρδης.

ΚΙΖ. Τώρα ὑπογράψατε ἡμεῖς (*πρὸς τὴν Λουκ.*)

ΛΟΥΚ. (*γράφω*) Λουκίνδα Βελμόντε.

ΑΝΣ. Καὶ τώρα ποῖος θὰ ὑπογράψει διὰ τὸν Ῥινάλδον.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Ὁ Ῥινάλδος καὶ οἱ ἄνω.

ΡΙΝ. Ἐγὼ ὁ Ἴδιος Κύριε.

ΑΝΣ. Τί βλέπω; Ῥινάλδε.

ΓΙΛ Ὤ τώρα θὰ τὸ πιστεύσῃς ὅτι τὴν εἶδον.

ΑΝΣ Σὺ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην; ὁποῖα προδοσία.

ΡΙΝ. Κύριε μέτρα τὰς λέξεις σου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ ἀνόητος ὑπηρέτης σου.

ΓΙΛ. Τώρα τὶ ἔχω νὰ κάμω ἐγώ.

ΡΙΝ. Μία εὐτυχὴς περίστασις, ἀπὸ τὰ λοίσθια τῆς ζωῆς, μὲ ἔκαμε νὰ εὕρω βοήθειαν εἰς τὴν οἰκίαν σου. Χωρὶς νὰ κάμω ταραχὴν ἄφησα νὰ προεδρεύσῃ ἡ πανουργία τῆς Λιζέτας διὰ νὰ λάβῃ τὴν ὑπογραφήν σου δὲν εἶμαι ὅμως τόσον δειλὸς νὰ ὠφεληθῶ ἐξ αὐτῆς. Ἰδοὺ σᾶς τὴν ἀποδίδω, μόνον σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ παραχωρήσῃς τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν πρὸ καιροῦ μὲ ὑπεσχέθησαν καὶ τὴν ὁποίαν θέλω παραιτήσῃ διὰ παντὸς, ἂν ἔχεις τὴν σκληρότητα νὰ μὴ τὴν ἀρνηθῆς.

ΓΙΛ. Ἂν ὅλοι οἱ ἀποθαμένοι ὁμιλοῦν οὕτω, δὲν ὁμιλοῦν κακά.

ΑΝΣ. Κύριε ἡ γενναιότης σου μὲ ἐκπλήττει. Ἐντρέπομαι τὸ ὁμολογῶ νὰ ἰσχυρίζωμαι τὴν χεῖρα τῆς Λουκίνδας. Λοιπὸν εἰς τὴν παρουσίαν μου δόσατε τὴν χεῖρα καὶ ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος.

ΡΙΝ. Δὲν εὑρίσκω λέξεις νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

ΛΙΖ Δόξασον ὁ θεὸς ὅπου βλέπω εὐχαριστημένην τὴν Κυρίαν μου.

ΓΙΛ. Κύριε κάμνω τὰς πανουγίας μου, τὴν χάριν νὰ μοῦ εἴπῃς

εἶσαι ζωντανὸς ἢ ἀποθαμένος, διότι ἂν εἶσαι ἀποθαμένος; σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσης ἥσυχον ἂν δὲν εἶσαι ζωντανὸς θέλω νὰ ἐννοηθῶμεν μαζῆ διὰ τὴν πρᾶξιν σου νὰ μὲ κάμης νὰ μείνω χωρὶς δεῖπνον καὶ νὰ μὲ κάμης νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν φόβον.

ΡΙΝ. Ναὶ εἶμαι ζωντανός. Μὴ ἀμφιβάλλης θὰ σὲ ἀνταμείψω δι' ὅσα ὑπέφερες, λάβε. Ποῖος ἔλπιζε ὅτι νὰ ἦ τόσον ἀθλία θὰ λάβης τέλος τόσον εὐτυχές.

ΓΙΑ. Ἂν ὅλοι οἱ ἀποθαμένοι χαρίζουν λίρες θὰ πά' νὰ ξεθάψω ὅλους τοὺς ἀποθαμένους τοῦ νεκροταφείου.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α'. ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ * ΠΑΤΡΩΝ *